

Chương 25

Viết Sách

Sáng hôm sau Owen Ford ghé qua căn nhà nhỏ trong trạng thái cực kỳ phấn khích. “Chị Blythe, đây là một quyển sách tuyệt diệu... vô cùng tuyệt diệu. Tôi mà được lấy nó làm chất liệu viết sách thì chắc chắn tôi có thể viết được cuốn tiểu thuyết hay nhất năm. Chị nghĩ liệu thuyền trưởng Jim có cho phép tôi làm vậy không?”

“Cho phép anh ư! Tôi tin chắc ông sẽ thích vô cùng,” Anne reo lên. “Tôi thừa nhận rằng đây là ý tưởng trong đầu tôi khi tôi đưa anh xuống đó tối qua. Thuyền trưởng Jim lúc nào cũng mơ ước tìm được một người để viết từ tế quyển sách cuộc đời mình cho ông.”

“Chị sẽ đi cùng tôi xuống mũi đất tối nay chứ, chị Blythe? Tôi sẽ tự mình hỏi ông về cuốn sách, nhưng tôi muốn chị nói với ông rằng chị đã kể cho tôi nghe câu chuyện về Margaret quá cố và hỏi ông liệu ông có thể cho tôi sử dụng nó làm sợi chỉ lãng mạn để dệt những câu chuyện của cuốn sách cuộc đời vào thành một tổng thể hài hòa không.”

Thuyền trưởng Jim hào hứng hơn bao giờ hết khi Owen Ford nói với ông về kế hoạch của mình. Cuối cùng giấc mơ mà ông vẫn nâng niu sẽ được hiện thực hóa và “cuốn sách cuộc đời” của ông sẽ được mang tặng cho thế giới. Ông cũng hài lòng là câu chuyện về Margaret quá cố sẽ được bện vào trong đó.

“Điều đó sẽ giữ cho tên cô ấy không bị lãng quên,” ông đảm chiêu nói. “Đấy là lý do vì sao ta muốn đưa nó vào.”

“Chúng ta sẽ đồng sáng tác,” Owen reo lên vui sướng. “Ông sẽ mang linh hồn còn cháu mang thể xác. Ôi, chúng ta sẽ viết nên một quyển sách nổi tiếng giữa hai ta, thuyền trưởng Jim ạ. Và chúng ta sẽ bắt tay ngay vào việc.”

“Cứ nghĩ cuốn sách của ta sẽ được viết bởi tay cháu ngoại của thầy giáo mà xem!” thuyền trưởng Jim thốt lên. Cháu ơi, ông ngoại cháu là người bạn thân mến nhất của ta. Ta nghĩ không có ai như ông ấy. Giờ ta hiểu vì sao ta phải đợi lâu đến thế. Sách không thể viết cho tới khi tìm được đúng người. Cháu thuộc về nơi này... cháu xem linh hồn của vùng biển Bắc xưa cũ này trong mình... cháu là người duy nhất có thể viết nó.”

Mọi người nhất trí rằng căn phòng nhỏ xíu cạnh phòng khách ở ngọn đèn sẽ được chuyển cho Owen làm chỗ làm việc. Thuyền trưởng Jim nhất thiết phải ở gần anh lúc anh viết, để tư vấn trong rất nhiều vấn đề về đi biển và chuyện biển cả mà Owen khá là ngờ nghệch.

Ngay sáng hôm sau anh bắt tay vào việc và ném mình vào công việc bằng cả trái tim và tâm hồn. Còn về thuyền trưởng Jim, mùa hè đó ông là một con người

hạnh phúc. Ông xem căn phòng nhỏ nơi Owen làm việc như một thánh đường linh thiêng. Owen bàn bạc tất cả mọi thứ với thuyền trưởng Jim, nhưng anh không cho ông xem bản thảo.

“Ông phải đợi đến khi nó được xuất bản,” anh nói. “Lúc đó ông sẽ được xem cả quyển sách trong dạng thức đẹp đẽ nhất của nó.”

Anh đào sâu vào những kho báu trong cuốn sách cuộc đời và tùy nghi sử dụng chúng. Anh mơ màng và suy tư về Margaret quá cố cho đến khi cô trở thành một hiện thực sống động trong anh và sống trong những trang sách của anh. Quyển sách tiên tri cũng là lúc nó chiếm lấy anh và anh làm việc với một sự hăm hở cuồng nhiệt. Anh để Anne và Leslie đọc bản thảo và bình luận về nó; và chương kết của cuốn sách, mà sau này các nhà phê bình hài lòng khen là thơ mộng, đã thành hình theo một gợi ý của Leslie.

Vui sướng vì ý tưởng của cô đã thành công, Anne tự khen mình một cách đích đáng.

“Nhìn Owen Ford là em biết ngay anh ấy chính là người ta cần cho cuốn sách,” cô nói với Gilbert. “Cả sự hài hước và niềm đam mê đều hiện lên trên mặt anh ấy, và điều đó cộng với nghệ thuật thể hiện, chính là thứ cần thiết để viết một cuốn sách như thế. Như bà Rachel sẽ nói, anh ấy được trời định cho vai trò ấy.”

Owen Ford viết vào các buổi sáng. Buổi chiều thường được dành cho các buổi gặp gỡ vui vẻ với nhà Blythe. Leslie cũng thường đến nữa, vì thuyền trưởng Jim thường xuyên đảm nhận Dick, để cho cô được tự do. Họ đi thuyền trên cảng và ngược lên thượng nguồn ba con sông xinh đẹp chảy vào đó; họ nướng ngao trên bãi cát và nướng chêm chếp trên bãi đá; họ hái dâu trên những đụn cát; họ đi câu cá tuyệt với thuyền trưởng Jim; họ bắn chim chơi chơi trên những cánh đồng dọc bờ biển và bắn vịt trời trong vũng... ít nhất thì cũng là cánh đàn ông bắn. Đến chiều tối họ lại lang thang trên những cánh đồng thấp mọc đầy hoa cúc dưới ánh trăng vàng, hay ngồi trong phòng khách ở căn nhà nhỏ nơi thường thường khí lạnh của ngọn gió biển gọi mời một ngọn lửa đốt bằng gỗ trôi dạt, và nói ngàn lẻ một chuyện mà những con người trẻ tuổi hạnh phúc, hăm hở và thông minh có thể tìm ra mà nói.

Từ cái ngày thú nhận với Anne, Leslie đã là một con người khác. Không còn chút dấu vết nào của sự lạnh lùng và khép kín cũ, không chút bóng dáng của sự cay đắng ngày xưa. Cái thời con gái mà cô đã bị lừa lấy đi đường như đã trở lại với cô cùng với độ chín của người phụ nữ, cô nở bung như một bông hoa lửa sắc hương; không tiếng cười nào mau hơn, không sự hóm hỉnh nào lẹ hơn của cô, trong những cuộc tụ tập vòng tròn buổi hoàng hôn mùa hè màu nhiệm ấy. Khi cô không thể đến cùng họ tất cả cảm thấy một phong vị ý nhị nào đó như thiếu vắng trong những cuộc chuyện trò. Vẻ đẹp của cô được thắp sáng bởi tâm hồn đã được đánh thức từ bên trong, như một ngọn đèn hồng hào tỏa sáng qua một chiếc bình thạch cao tuyết hoa không tí vết. Có những giờ mà mắt Anne

như nhức nhối vì vẻ rạng rỡ của cô. Về phần Owen Ford, “Margaret” trong cuốn sách của anh, dù có mái tóc nâu mềm mại và vẻ mặt xương dài của cô gái có thật đã biến mất từ quá lâu, “gôi đầu nơi lục địa Atlantis mất tích say ngủ”, có cá tính của Leslie Moore, cái cá tính đã được hé lộ cho anh xem vào những ngày thanh bình ấy ở cảng Bốn Làn Gió.

Tất cả gộp lại thành một mùa hè không thể nào quên... một trong số những mùa hè hiếm khi đến trong đời người, nhưng để lại một di sản giàu có những kỷ ức tuyệt đẹp khi nó ra đi... một mùa hè mà, kết hợp may mắn với thời tiết đẹp bạn bè tốt và những hoạt động vui tươi, đã tiến gần đến sự hoàn hảo hết mức có thể trong thế giới này.

“Quá đẹp nên không thể kéo dài,” Anne vừa tự nhủ vừa thở dài khe khẽ, vào cái ngày tháng Chín khi một thoáng giá buốt luôn trong gió và một sắc thẫm xanh trong nước vịnh tiết lộ rằng mùa thu đã đến gần rồi.

Chiều tối hôm đó Owen Ford nói với họ rằng anh đã hoàn thành cuốn sách và kỳ nghỉ của anh phải đến hồi kết thúc.

“Tôi còn nhiều thứ phải làm với nó... chỉnh sửa tĩa tót vân vân” anh nói, “nhưng cơ bản thì nó đã xong. Sáng nay tôi đã đặt bút viết câu cuối. Nếu tôi tìm được nhà xuất bản thì có lẽ sách sẽ ra vào mùa hè hoặc mùa thu tới.”

Owen không mấy nghi ngờ việc anh sẽ tìm được một nhà xuất bản. Anh biết mình đã viết được một quyển sách lớn... một quyển sách sẽ đạt đến độ thành công vang dội... một quyển sách sẽ còn sống mãi. Anh biết nó sẽ mang đến cho anh cả danh vọng lẫn tiền tài; nhưng khi viết cái dòng cuối cùng đó anh đã cúi đầu trên bản thảo và ngồi như thế một lúc lâu. Và suy nghĩ của anh không dành cho công việc tốt đẹp mà anh vừa hoàn thành.